

הבקתה

יאנוש קורצ'אק, כתבים ה, עמ' 335-337
תרגום: אורי ארלב

הבקתה שלי עמדה רחוק מן הכביש.

לא שמעתי את טרטור גלגלי העגלות כשנסעו העירה לשוק, ולא את צעקות האפרים כשהתהוללו במסבאה. הזמירים שרו להפליא. היא שתלה פרחים ונדעה את שמותיהם. היו לנו ידידים. הם בקרו אצלנו לעתים קרובות.

- אתה מאשר - נהגו לומר.

היו מחיכים אלינו בחבה.

- יש לך פרחים ולמירים שרים בגנך. יש לך שובך יונים... ורק בניית את הבקתה יותר מדי קרוב לכביש.

פעם בא אדם לר בשעת סערה. הוא בא אלינו מפני שהיו לו אויבים ואויביו רדפו אחריו.

היא התבוננה בסקרנות באדם שיש לו אויבים. לנו היו אף ורק ידידים. אדם מותר: מצחו וצדעיו של לשיש ועיניו של אדם צעיר.

היא ספרה לו על הבקתה שלנו, אבל האיש הזר אמר בקול קודר:

- בנייתם אותה יותר מדי רחוק מן הכביש.

אחר כך הלכנו לראות מה קרה לפרחים אחרי הסערה. הסערה פגעה בהם והצטערנו עליהם.

- מה אתם צריכים את העשבים האלה? - הוא שאל

הוא שתק ממנו רב ואנחנו שקענו בעצבות.

היא הלכה אחר כך, אינני יודע לאן - בודאי התביישה בדמעותיה. נשארנו לבד.

- תגידי לה טלרע תפוחי אדמה - אמר הנוסע שרדפו אחריו אויביו. - תהרס את השובך, תגידי לה לגדל פרות.

- למה? - שאלתי.

- את חלב הפרות תחלק לאמהות מיניקות, ואת תפוחי האדמה לילדיהן כשיגדלו.

למחרת היא נכנסה לחדר מחיכת. קדמתי את פניה בשתיקה, עפעפי היו עצומים.

פניה נפלו.

- אני כבר יודעת - לחשה.

השתררה דוממה עצובה.

- כבר לא תרשה לי לשתל פרחים או לגדל יונים לה הנה הוא.

- את מכירה אותו?

- כן... כְּאִשֶּׁר אָמַר שֶׁהַבְּקִתָּה שְׁלָנוּ יוֹתֵר מִדִּי רְחוּקָה מִן הַכְּבִישׁ, הַכְּרִתִּי אוֹתוֹ מִיָּד... טוֹב, אֲבָרַע תַּפּוּחֵי אֲדָמָה.

- אֱלֹהֵי הַסֵּם תַּפּוּחֵי אֲדָמָה שֶׁל הַצְּעִירָה שֶׁגִּדְלָה בְּעֶבֶר פְּרָחִים - אָמְרוּ הָאֲנָשִׁים בְּחֶסֶר אַמוּן.
- הֵיוּ הֶחָלָב שֶׁל הָאָדָם שֶׁגִּדְל יוֹנִים.

- כְּאִשֶּׁר הִבְחִינוּ יְדִידֵינוּ מִשְׁפָּכָר שֶׁשׁוּב אֵין לָנוּ פְּרָחִים וְלֹא מִיָּרִים - הֵם עָלְבוּ אוֹתָנוּ.
בָּאוּ חֲדָשִׁים - הֵיוּ לָהֶם טַעֲנוֹת:

- הַבְּקִתָּה שְׁלָכֶם יוֹתֵר מִדִּי רְחוּקָה מִן הַכְּבִישׁ. אֵינְכֶם שׁוֹמְעִים לֹא אֶת טְרַטוֹר גְּלִגְלֵי הָעֲגָלוֹת כְּשֶׁהֵן נוֹסְעוֹת הַעִירָה לְשׁוֹק, וְלֹא אֶת צַעֲקוֹת הָאֲפָרִים כְּשֶׁהֵם מְשִׁתְּפָרִים בִּימֵי רֵאשׁוֹן בְּמִסְבָּאָה.

לְכַעֲמִים הִיא עֲצוּבָה, אֲלֵא שְׂאֵל אֲנִי שׁוֹאֵל אוֹתָהּ חֶרֶשׁ:
- נִכּוֹן שְׂאֵתָ לֹא כּוֹעֶסֶת.

וְהִיא מְשִׁיבָה מִבְּעַד לְדָמְעוֹת:

הוּי לֹא... הָרִי כֶּף הַחַיִּי צָרִיף לְהִיּוֹת...